

заранѣта вижда само кжсчета отъ своитѣ благодетели. Пѣсенѣта пѣе за това звѣрско убийство на Севлиевскитѣ първенци Иванчо и х. Сава.

Дѣдо х. Ангелъ остава самъ въ това чуждо гнѣздо. Жена си той вече мжчи да издигне до себе си. Забранява ѝ да се занимава съ клюки, да говори лошо за когото и да било. Тя малко по-малко се отчуждава отъ окръжаващата я срѣда и живѣе само за мжжа си и децата си. Но скоро сждбата имъ изневѣрѣва. Огънь унищожава имотъ и стока. И както смъртта на изтрѣгналия го отъ манастиря, тъй и личното негово нещастие, направятъ въ душата му цѣлъ превратъ. Ония мисли, които е ималъ преди да се жени за суетата на зѣмното щастие, го налитатъ отново пакъ. И той ѝска да остави следи — и други следи освенъ децата си. Понеже, казваше той въ едно отъ задсловията си — животътъ е тъй кратъкъ, ние трѣбва преди всичко да гледаме да оставимъ добро име следъ смъртта си. А въ друго едно задсловие той пише: „Мусікіята на старо време се почиташе за най-вѣрховно искусство. Аристотель и Платонъ казватъ, че Мусікіята привлича внимание, наслаждава сердца, подбужда чувства, обраща мисли, разпалва желаніето ко оученіе“. И дѣдо се предава всецѣло на църковни пѣсни, за която целъ превежда на славянски отъ грѣцки нѣколко книги. И за напечатването имъ той ходи всѣки пѣтъ въ Цариградъ, а за разпространяването имъ, на конь и на магаре, обикаля (често и съ дѣдо Славейкова) вредъ, кждето е имало бѣлгарска църква. Казвали сж ми, че той навсѣкжде е оставалъ най-добъръ споменъ, поради своята честностъ и благородна душа. Тази търсеща натура и въ чужбина не е намѣрила покой. И щомъ има възможностъ, той се връща при децата си. Но случвало се е, понѣкога, да е сѣвсемъ близо до своето огнище и да не се върне тамъ. Понеже отъ книги и тогава у насъ никой не е харосвалъ, за неговото семейство е починалъ да се грижи синъ му — моятъ баща още отъ 15 годишна вѣзраст. И тъй минаватъ годинитѣ.

Но когато става тоя синъ за женене, баба и дѣдо преди всичко дирятъ весела и хубава снаха, каквато намиратъ въ Търново. Баща ми я харесва при една сватба. Мало и голѣмо отива да срѣща тази млада булка. И отъ Търново всички кочии, брички били впрегнати. Въ Ново-село става тая среща, гдето сж пирували до срѣдъ нощъ. Майка ми, още полу-дете, внася животъ не само въ бащинитѣ ми двори. Дѣдо ми обичалъ да се вслушва въ пѣснитѣ и смѣха ѝ, подеманъ и отъ другитѣ му деца. Ситъ на скитания, той се прибира вече да прекара тихо своята вечеръ при другарката си. И тъй минава день по день, докато една заранъ дѣдо, по навикъ подійема съ особенъ тонъ да ѝ разправя — като я мисли будна, какъ още дете се пробужда за първи пѣтъ срѣдъ чернитѣ монаси.